

bejdskraft også lettes. Det foreliggende forslag tilskynder direkte virksomhederne til at bruge deres penge på at købe maskiner, som man ikke særlig har brug for og så få produktion udført på dem, mens man afskediger medarbejdere for gennem den sparede løn at få råd til maskinkøbet.

4. Skal man endelig give erhvervsdrivende et fradrag, skal det være generelt. Det er udtryk for en ubegrundet bedrevidenhedsfønmelse, at gammelparterne – hvortil centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti jo har hørt i over 7 år – med forslaget § 1, stk. 2 og 3, diskriminerer visse typer af erhvervsvirksomhed og/eller driftsmidler til at være sekunda. Det har flertallet ikke tilstrækkelig indsigt i erhvervslivets stadig skiftende mekanismer til at kunne bedømme. Undtagelser herfra vil medføre yderligere godt administrationsarbejde og yderligere forvridninger. Derfor foreslår fremskridtspartiet, at disse gesvejsninger udgår. Men selv om det sker, stemmer vi alligevel imod forslaget ved 3. behandling.

Et *tredje mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende begrundelse:

I forbindelse med ophævelsen af det daværende investeringsfradrag i december 1979 skrev ministeren for skatter og afgifter i et svar på en henvendelse fra Industrirådet: »Det er regeringens opfattelse, at den nugældende ordning i for høj grad forfejler sit mål. For det første gives der investeringsfradrag for en række investeringer, der også ville være blevet foretaget uden denne ekstra tilskyndelse. For det andet må det antages, at der også i betydeligt omfang gives investeringsfradrag for investeringer, der ikke kan antages at have en sådan betydning for beskæftigelsen eller for udviklingen af erhvervslivets produktivitet og konkurrenceevne, at det står rimeligt forhold til den skattebesparelse, som fradraget giver den skattepligtige. Regeringen finder det derfor rimeligt, at det midlertidige investeringsfradrag for maskiner, inventar og lignende driftsmidler ophæves.«

Socialistisk folkeparti er ganske enig i denne bedømmelse, men gør samtidig opmærksom på, at det daværende investeringsfradrag utvivlsomt har gjort betydelig skade

ved at stimulere investeringer i arbejdskraft-besparende maskiner.

Nu gennemfører regeringen så investeringsfradraget, men kun med 5. pct. Med denne lave procent kan investeringsfradraget givetvis frikendes for såvel positive som negative virkninger på beskæftigelse og betalingsbalance. Der er tale om en ren og skær gave til visse erhvervsdrivende fra de øvrige skatteyderes side. Gaven er på 300 mill. kr. i 1981 stigende til 450 mill. kr. i 1983.

Et *fjerde mindretal* (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) kan ikke medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag og indstiller det til *forkastelse*.

Mindretallet må skarpt vende sig mod lovforslaget, der er et typisk eksempel på den almindelige tilskudsmentalitet.

Mindretallet finder det naturligt, at man har afskrivningsregler, som er udtryk for, at de med driften af en erhvervsvirksomhed forbundne udgifter kan fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, men må skarpt vende sig mod afskrivningsordninger, som kan miskreditere det almindelige afskrivningsprincip.

Mindretallet vil yderligere henlede opmærksomheden på, at forslaget om muligt bliver endnu ringere af, at kun dele af erhvervslivet efter forslaget skal have adgang til midlertidige fradrag for visse erhvervmæssige investeringer. Dette vil give forslaget en klar erhvervsforvridende karakter – et forhold, mindretallet klart må vende sig imod.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et *mindretal* (Ellemann-Jensen (V), Anders Poulsen (V), Gammelgaard (KF) og Hagen Hagensen (KF)):

1) *Stk. 1* affattes således:

»Fradrag efter denne lov (investeringsfradrag) kan foretages i anledning af investering i maskiner, inventar og lignende driftsmidler, som afskrives under ét efter afskrivningslovens afsnit I. Fradrag kan dog ikke foretages ved anskaffelse af driftsmidler, der er nævnt i stk. 2.«